

prozpěvovali v mlýnici a mleli tu nejlepší mouku z celého kraje. Ještě několik dní před Markétou měli všechno zrna semleté a rozvezené po městě i blízkém okolí u všech kupců. Mlynář si mnul ruce a radostně povídá: „*No, Matyldo, je na čase pustit se do práce v kuchyni, navařit mísy knedlí a zelí, napéct pekáče masa i kopy buchet a koláčů, pozveme sousedy i muziku a oslavíme tu naši letošní domelnu.*“ Mlynářka pokývala hlavou: „*To dá rozum, táto, už jsem ve spíži vše potřebné nachystala, stačí jen říct, kdy ta sláva bude, a v kuchyni vypuknou ty naše přípravy. Ale až začneš zvát hosty, hlavně nezapomeň na Ignáce. Víš, že bys to bez něj letos nestihl.*“ „*A to máš pravdu, pozvu i hastrmana, ať si lidi povídají, co chtějí,*“ odpověděl mlynář.

Na příští sobotu bylo ve mlýně hodně veselo, přijelo plno povozů a bryček s hosty z města i širokého kraje, přišli také sousedé z blízkých usedlostí. Všichni jedli, pili, zpívali a tancovali, jen Ignác seděl u náhonu, tak trochu stranou toho všeho veselí. Smutně tam ukusoval tvarohový koláč, občas uždibnul a hodil rybkám. Všimla si ho Apolena, dcera hrncíře, který ve své dílně malý kousek od mlýna po proudu Klenice točil na kruhu hliněné hrnce i malé hrníčky. Apolena byla tuze hezké, veselé a šikovné děvče na vdávání s dlouhým copem a roztomilými pihami na nosíku. Tatínkovi pomáhala s jeho živností a dovedně malovala hrníčky, které pak prodávala o jarmarcích. Ba i v kuchyni a v celém hospodářství se uměla pěkně otáčet, také proto si na ni dělal zálsuk kdejaký chasník z okolí. Nejvíce však mladý brašnář Vincenc, který jí nadbíhal, jak jen mohl, ale ona o něj moc nestála.

Dívka přišla k Ignácovi a povídá: „*Co tu sedíš tak sám a tak smutný, hastrmánku?*“ Ignác jen povzdechl: „*Ále... vy se tam všichni dobře bavíte a já neznám ani vaše písničky, ani vaše tanečky...*“ Apolenska se zasmála: „*I to já tě je naučím, chceš?*“ „*To se ví, že chci,*

